

HỒI 236

Biệt Hữu Động Thiên

“C ách! Cách! Cách!”.

Khấu Trọng gấp cuốn mật thư về bày bố cơ quan của Lô Diệu Tử lại cho vào trong người rồi lên tiếng: “Nhậm đại tỷ, mời vào!”.

“Két két!”. Cửa thư trai mở ra. Nhậm Mi Mi uyển chuyển bước vào, nở nụ cười tươi như hoa, đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh gã, thân mật hỏi: “Thiếu soái làm sao biết được là người ta tới?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Chỉ cần ta nghe tiếng bước chân của mọi người một lần thì sẽ không bao giờ quên”.

Nhậm Mi Mi ngạc nhiên: “Lẽ nào tiếng bước chân của ta không hề thay đổi sao? Tỷ như lúc người ta mới đến, đã cố gắng bước đi thật nhẹ, vốn định làm cho Thiếu soái giật mình một phen mà!”.

Khấu Trọng gật đầu: “Tiếng bước chân ngoại trừ nhanh chậm nặng nhẹ ra, còn có thể tùy tâm biến hoá, nhưng bất luận là thay đổi thế nào, cũng giữ lại một số âm điệu bất biến, giống như tư thế đi trên đường của mỗi một người đều khác nhau vậy, chỉ là hiếm có người lưu ý đến những chuyện nhỏ nhặt này mà thôi! Vì vậy khi ta và Tiểu Lăng dịch dung biến thành người khác, còn phải thay đổi cả tư thế nằm ngồi đi đứng để tránh lộ thân phận, nói ra thì dễ, nhưng muốn làm được thì rất vất vả đấy!”.

Nhậm Mi Mi lộ vẻ ngưỡng mộ, hưng phấn hỏi tiếp: “Ai da! Ai mà ngờ được bên trong lại có nhiều đạo lý đến thế, Thiếu soái đã học được những điều này ở đâu vậy?”.

Khấu Trọng chỉ tay vào ngực nói: “Đây là do tên tiểu tử này tự nghĩ ra, cái này gọi là tay làm hàm nhai, sống bằng sức mình đấy”.

Nhậm Mi Mi lườm gã một cái rồi nói: “Năm xưa khi gặp gỡ lần đầu ở đồ trường, hai người chỉ là hai tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, chân tay run rẩy, chẳng ngờ chỉ mấy năm sau đã lặn mình biến thành nhân vật có thể hô phong hoán vũ trong thiên hạ, tỷ tỷ đây cũng trở

thành tiểu tốt dưới trướng của ngươi rồi còn gì. Hồi đó, có năm mơ ta cũng không tưởng tượng được có chuyện này xảy ra đâu”.

Khấu Trọng thuận miệng hỏi: “Ba Lăng Bang vẫn còn thế lực ở vùng này chứ?”.

Nhậm Mi Mi nói: “Hầu như đã bị Từ Viên Lăng dẹp cả rồi, song vẫn còn ba, bốn kỹ viện vẫn hoạt động, chỉ cần Thiệu soái nói một câu, tử tử sẽ lập tức nhổ cỏ cả rể”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Hiện giờ chưa phải lúc! Hi hi! Nhậm đại tử đến tìm tiểu đệ có chuyện gì đặc biệt không?”

Diễm phụ xinh đẹp tựa đóa hoa đã nở rộ này liếc gã một cái đầy phong tình, ôn ẽn nói: “Nhất định phải có chuyện mới đến tìm được hay sao?”.

Khấu Trọng cười ha hả, đưa tay vuốt vuốt gò má mềm mại của Nhậm Mi Mi: “Ta còn tưởng rằng trải qua mấy con biển loạn, Nhậm đại tử đã thu tâm dưỡng tính rồi chứ thì ra là vẫn phong lưu như trước”.

Nhậm Mi Mi làm vẻ giận dữ nói: “Người ta thích người mà! Hơn nữa Thiệu soái người đang tuổi tráng niên, tất nhiên cũng phải cần nữ nhân hầu hạ bên gối, chi bằng để tử tử đây dốc lòng phụng bồi, đảm bảo sẽ mãn lòng toại ý”.

Khấu Trọng đưa tay ra sau gáy, đỡ Nhậm Mi Mi lên hôn nhẹ vào má, rồi mỉm cười: “Ta cũng biết đại tử sẽ khiến ta vô cùng mãn ý, nhưng ta cũng rất sợ sẽ vì quá mãn ý mà sinh ra mê đắm, quên mất chuyện chính. Bởi võ công ta luyện là Trường Sinh Quyết của đạo gia, không thể buông thả dục vọng quá đà được, lúc này mới chỉ là giai đoạn bắt đầu của bá nghiệp, nên càng cần phải khắc chế bản thân hơn”.

Nhậm Mi Mi vẫn nũng nịu nói: “Người ta chỉ bồi tiếp một đêm thôi, chắc không vấn đề gì đâu mà”.

Khấu Trọng không phải là không háo sắc, lại càng không phải là không động tâm với Nhậm Mi Mi, nhưng vì đã có kinh nghiệm đau thương với Vân Ngọc Chân và Đồng Thục Ni, nên lòng tin của gã với những nữ nhân phóng đảng hầu như đã mất hết, thậm chí còn sinh lòng cảnh giác và e sợ, không muốn vì nhục dục mà đắm chìm trong hoan lạc nam nữ mà quên đi lý tưởng của mình, nên nghe vậy liền ghé miệng sát tai Nhậm Mi Mi thì thầm: “Đại tử đánh giá mị lực của mình thấp quá đó, chỉ cần một đêm, tự nhiên sẽ có đêm thứ hai và đêm thứ ba, chi bằng để ta hôn đôi môi ngọt ngào của tử một lát là được rồi!”.

Nhậm Mi Mi vùng vằng nói: “Muốn làm người ta chết vì ham muốn hả? Có điều dù bị người cự tuyệt, trong lòng người ta vẫn rất vui mừng. Đại đường gia trước đây chính vì quá chìm đắm trong nữ sắc mà công lực suy giảm, bằng không đâu đến nỗi bị nội thương đến chết. Vì vậy tuy có chút hận người, nhưng người ta cũng rất khâm phục người. Cảm giác này thật là mâu thuẫn quá đi!”.

Khấu Trọng hôn nhẹ lên má Nhậm Mi Mi: “Đừng hận ta, giữ tình tử đệ thân thiết thế này sẽ bền lâu hơn khoái lạc nhục thể của quan hệ nam nữ gấp trăm lần”.

Nhậm Mi Mi cũng hôn lại gã một cái, nhu thuận gật đầu nói: “Hiện giờ tử tử mới biết được người làm chuyện lớn là phải thế nào. Chẳng trách mà người có thể tiến nhanh đến vậy! Được rồi! Người ta không làm phiền người nữa!”.

Khấu Trọng đưa ra đến cửa thì Nhậm Mi Mi lại nhào vào lòng gã, nũng nịu nói: “Hầu hạ qua đêm đâu nhất thiết là phải giao hoan mới được, ôm người ta ngủ cũng rất thoải mái mà!”.

Khấu Trọng phì cười nói: “Ôm một đồng lứa hùng hực thì sao mà ngủ được chứ? Quên mất không nói cho đại tử biết, lúc ta ngủ chính là lúc ta luyện công đó!”.

Nhậm Mi Mi hậm hực cắn vào vai gã một cái, làm gã kêu đau oai oái rồi mới bật cười bỏ đi.

Khấu Trọng đóng cửa lại, thở phào nhẹ nhõm, sau khi tự tìm ra mấy lý do thuyết phục bản thân, định lấy sách ra đọc tiếp thì tiếng bước chân lại vang lên. Là tiếng bước chân của Nhậm Mi Mi, ngàn vạn lần cũng không thể sai được, nhưng trong lòng Khấu Trọng lại dâng lên một cảm giác hết sức không thỏa đáng. Bởi vì tiếng bước chân này và tiếng bước chân vừa nãy hoàn toàn không có gì phân biệt. Đó là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Một Nhậm Mi Mi muốn được gã ôm ấp và một Nhậm Mi Mi vừa bị gã cự tuyệt, hai tâm trạng khác nhau một trời một vực, làm sao bước chân có thể khinh khoái như nhau được?

“Cách! Cách! Cách!”.

Khấu Trọng cầm lấy Tĩnh Trung Nguyệt gác trên ghế, điềm đạm nói: “Vào đi!”.

oOo

Thạch Thanh Tuyền cuối cùng cũng quay người lại, đối mặt với chúng nhân.

Tất cả những người có mặt tại trường, bao gồm cả Từ Tử Lăng, sau khi nhìn thấy lư sơn chân diện mạo của nàng thì đều không khỏi thầm cảm thấy đáng tiếc.

Một gương mặt hoàn mỹ lại bị chiếc mũi cao xấu xí vô tình phá hoại, khiến cho người nào nhìn thấy đều cảm thấy bất nhẫn và thất vọng! Nếu có thể cắt đi chiếc mũi xấu xí kia, thì bất kỳ bộ phận nào của nàng cũng có thể sánh với những mỹ nữ tuyệt sắc như Sư Phi Huyền hay Loan Loan, đặc biệt là đôi mắt đen láy mà sáng như bảo ngọc của nàng càng có phong thái thần bí tựa vũ trụ vĩnh hằng, khiến người ta phải điên hồn đảo phách. Nhưng tất cả đều đã bị chiếc mũi đáng ghét kia phá hoại, chẳng trách mà nàng không muốn chính diện đối mặt với người.

Ánh mắt sắc bén của cả bốn người Vu Ô Quyển, Đinh Cửu Trùng, Chu Lão Thán, Kim Hoàn Chân sau khi liếc nhìn nàng một cái, liền dịch dần từ gương mặt Thạch Thanh Tuyền xuống quả thủy tinh cầu trên đôi tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng.

Bốn người cùng lúc giật mình chấn động.

Kế đó Vu Ô Quyển, Đinh Cửu Trùng, Chu Lão Thán, Kim Hoàn Chân cùng lúc dẫn lên, định bổ về phía Thạch Thanh Tuyền. Chỉ thấy nàng đưa tay lên vung nhẹ một cái, quả cầu nhỏ lấp lánh sắc vàng liền rời khỏi tay nàng bắn đi, xuyên qua lỗ hồng trên mái ngói.

Bốn người cùng lúc tung mình nhảy lên, phá vỡ mái ngói mục nát của ngôi miếu hoang, tiếng chuông kinh quyền phong chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt.

Thạch Thanh Tuyền vẫy vẫy tay với Từ Tử Lăng, sau đó mỉm cười. Rồi nàng vòng ra sau phật khán.

Từ Tử Lăng lấy làm ngạc nhiên trước thái độ hữu hảo của Thạch Thanh Tuyền, nhưng lúc này cũng không còn thời gian để suy nghĩ quá nhiều, liền vội vàng theo sát sau lưng nàng.

Thạch Thanh Tuyền đẩy nhẹ vào tấm vách phía sau phật khán, làm lộ ra một hàng thạch cấp dẫn xuống dưới, trên tay giờ đã có thêm một ngọn phong đăng sáng bập bùng. Chỉ thấy nàng quay sang nói với Từ Tử Lăng: "Đi theo Thanh Tuyền! Nhưng mỗi bước đều phải đặt chân đúng lên dấu chân của Thanh Tuyền, nếu không sẽ gặp họa sát thân đó!".

oOo

Cửa thư trai bật mở.

Muôn ngàn điểm sáng cùng với những đạo chân khí mãnh liệt khiến người ta nghệt thờ tràn vào như một cơn bạo phong, cuồn cuộn cuốn về phía Khấu Trọng đang ngồi vững như bàn thạch trên ghế.

Nếu đổi lại là bất cứ người nào khác, đối diện với thế công đáng sợ kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu này, tất sẽ tìm trăm phương ngàn kế để tránh né, sau đó mới tìm cách ổn định trận cước, rồi lật lại cục thế.

Nhưng không biết rất rõ làm như vậy sẽ chỉ có một con đường chết.

Bởi vì đây không phải là lần đầu tiên gã giao thủ với thích khách, nên gã hiểu được rằng chỉ cần để mất tiền cơ, để kiếm thế đối phương tận tình phát huy, bản thân gã đừng hòng mong còn cơ hội phản kích.

“Cheng!”.

Tĩnh Trung Nguyệt rời bao, đao tay tả, bao trong tay hữu.

Cùng lúc đó, gã cũng dồn chân khí lên mí mắt để triệt tiêu áp lực, những điểm sáng mờ mờ ảo ảo lập tức biến mất không còn tăm tích.

Dương Hư Ngạn vận một bộ dạ hành y đen tuyền, đầu trùm khăn đen xuất hiện trước mắt Khấu Trọng, trường kiếm trong tay biến thành một đạo tinh mang sáng chói, vượt qua khoảng cách hơn trượng từ cửa đến chỗ gã ngồi theo một đường cong kỳ dị, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn rõ.

Khấu Trọng mới lần đầu tiên gặp phải thứ kiếm pháp lăng lệ hung hiểm nhường này, nhưng vẫn đại mã kim đao ngồi vững trên ghế, vỏ bao trong tay hữu hất mạnh lên đón lấy lưỡi kiếm của địch nhân.

“Đinh!”.

Tựa như hai đạo liệt hỏa đâm sâu vào nhau.

Dương Hư Ngạn như chạm phải điện, trường kiếm hóa ra bảy tám đạo kiếm ảnh, tựa hồ như có thể tấn công vào bất cứ chỗ yếu hại nào trên người Khấu Trọng.

“Rắc rắc!”.

Chiếc hồng mộc kỷ kiên cố gãy ra thành từng mảnh nhỏ.

Khấu Trọng cười lớn, cố nhìn con tê rần ở cánh tay, thu vô đao về, hai chân chạm đất lập tức thẳng người dậy, trầm eo xuống, Tĩnh Trung Nguyệt hoành ngang quét mạnh một đường về phía đối thủ.

“Đang!”.

Bảy tám đạo kiếm ảnh của Dương Hư Ngạn lại biến thành cây trường kiếm bốn thước, ngạnh tiếp một kích với Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng.

Rõ ràng là công lực Khấu Trọng hơi yếu hơn một chút, phải lùi về sau nửa bước.

Dương Hư Ngạn không nói một lời, được thế không tha, triển khai kiếm pháp, hóa xảo thành vụng, tiếp tục chém ra một kiếm theo sát Khấu Trọng như hình với bóng.

Khấu Trọng cảm thấy một chiều xem ra có vẻ bình thường vô dị này của đối phương chẳng những khí thế hung hãn vô song, mà còn mang theo một hấp lực cực lớn, biết rõ đối phương muốn mình phải ngạnh tiếp, nhưng không thể né tránh, đành phải vung đao lên đỡ lấy.

“Keng! Keng!”

Đao kiếm liên tiếp chạm nhau năm lượt.

Dương Hư Ngạn hự nhẹ một tiếng, lướt về phía sau.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Tiểu tử biết lợi hại chưa?”.

Thì ra chiều này của gã bao hàm thủ pháp cực kỳ huyền ảo và sự vận dụng chân khí một cách hết sức xảo diệu, biến hóa bất định, liên tiếp năm lần đánh bật trường kiếm của Dương Hư Ngạn, khiến chiều sở của y sử quá đà, không thể tiếp tục, nên đành phải lui lại.

Tĩnh Trung Nguyệt phát ra ánh sáng chói lòà, cuộn cuộn bổ về phía Dương Hư Ngạn như nộ hải ba đào.

Tiếng đao kiếm chạm nhau đã làm kinh động những người ở xung quanh, bốn phía đều có tiếng bước chân gấp gáp chạy tới.

Dương Hư Ngạn lướt ra ngoài như một tia chớp, hừ lạnh nói với vào: “Hôm nay coi như ngươi gặp may!”.

Khấu Trọng đuổi ra đến ngoài thì y đã nhún người lao vút lên, nhảy lên nóc nhà đối diện với thư trai rồi biến mất vào màn đêm thăm thẳm.

Khấu Trọng ngây người nhìn theo, sau đó “oẹ” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, lắc đầu cười khổ tự lẩm bẩm nói: “Hảo tiểu tử! Suýt chút nữa là ngươi thành công rồi!”.

oOo

Thạch Thanh Tuyền nhắc ngọn phong đăng, tựa như một tinh linh tràn đầy lực sống trong địa đạo tối om, nhanh nhẹn đi phía trước, rẽ trái ngoặt phải, không ngừng đi xuống phía dưới.

Hơn trăm bậc thang đã hết.

Thạch Thanh Tuyền dừng lại trước một cửa động hình tròn do con người tạo nên, gió cao ngọn phong đăng lên chiếu sáng xung quanh rồi nói với Từ Tử Lăng: “Hoan nghênh đến với Phục Ma Động”.

Từ Tử Lăng nhìn vào động khẩu, dưới ánh đèn, gã nhận ra hai bên cửa động có khắc chữ, bên trái khắc: “Linh tú tự thiên thành”, bên phải khắc: “Thần công khai động phủ”, trong lòng không khỏi lấy làm ngạc nhiên thốt lên: “Đây là chuyện gì vậy?”.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười nói: “Ta vốn định dựa vào sức một mình để thu thập bốn tên hung tà này, nhưng hiện giờ có huynh trợ giúp, tự nhiên phần thắng càng nắm chắc hơn. Huynh rốt cuộc là Khấu Trọng hay Từ Tử Lăng vậy?”.

Từ Tử Lăng thất thanh nói: “Hả?”.

Thạch Thanh Tuyền nhún vai: “Nếu không dựa vào tấm mặt nạ Nhạc Sơn mà huynh đeo đoán được huynh là ai, ta sao chịu dẫn huynh đến tận đây chứ?”.

Từ Tử Lăng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, bèn hỏi: “Cho dù cô nương nhận ra đây là mặt nạ giả của Nhạc Sơn, nhưng làm sao đoán được ta là Từ Tử Lăng?”.

Thạch Thanh Tuyền thản nhiên nói: “Đạo lý rất đơn giản, bởi vì ta nhận được mặt hàm của Lỗ tiên sinh trước khi ông khú thế, biết được quan hệ của hai người và Lỗ tiên sinh. Hơn nữa ta đã tận mắt nhìn thấy Nhạc Sơn tạ thế, vì vậy tuyệt đối không thể nhận lầm huynh là Nhạc Sơn được, thế nên càng có thể khẳng định nếu huynh không phải họ Từ thì cũng họ Khấu”.

Từ Tử Lăng đưa tay cởi bỏ mặt nạ, cho vào trong bọc rồi cười khố: “Thì ra cảm giác bị người ta vạch trần thân phận lại lúng túng ngượng ngập thế này”.

Thạch Thanh Tuyền chăm chú nhìn gã hồi lâu rồi gật đầu nói: “Hiện giờ thì ta hoàn toàn yên tâm rồi”.

Từ Tử Lăng càng lúc càng cảm thấy nàng cao thâm khó dò, ngạc nhiên nói: “Cô nương chưa bao giờ gặp ta, tại sao chỉ vừa nhìn đã có thể hoàn toàn yên tâm được? Rất có thể ta không phải Từ Tử Lăng mà?”.

Thạch Thanh Tuyền nghiêng tai lắng nghe động tĩnh phía bên trên, rồi tùy tiện đáp: “Ta biết thuật xem tướng người, vì vậy biết huynh không phải là hạng gian ác, như vậy là có thể yên tâm rồi. Cho dù huynh không phải Từ Tử Lăng, cũng tuyệt đối không phải người xấu”.

Chợt nghe thanh âm chát chúa khiến người ta ghê người của Vu Ô Quyển vang lên bên trên: “Thạch tiểu thư, cô nãi nãi, tiểu tặc nhân nếu người không rút ra đây bắt ta phải xuống đó kiếm người thì đừng trách lão phu khiến người cầu sinh không được cầu tử không xong đấy nhé!”.

Chu Lão Thán gầm lên tiếp lời: “Tiểu tặc nhân dám lấy Xá lợi giả ra lừa chúng ta, Xá lợi thật đang ở đâu?”.

Tiếng động vang vang trong địa đạo, thanh thế thật kinh người.

Thạch Thanh Tuyền dịu dàng đáp lại: “Tà đồ Xá lợi thật sự đương nhiên là ở chỗ ta, có bản lĩnh thì xuống mà lấy! Ta phải đi đây!”.

Nói đoạn liền đưa tay ra hiệu cho Từ Tử Lăng, tiến vào không gian thần bí trong Phục Ma Động.

oOo

Chúng nhân lần lượt chạy tới bên cạnh Khấu Trọng đang tĩnh tọa điều tức.

Nhậm Mi Mi thấy gã không sao mới thở phào nhẹ nhõm hỏi: “Kẻ vừa đến là ai?”.

Khấu Trọng trầm mặc hồi lâu, liên tục hít vào ba hơi thật sâu mới hồ hững đáp: “Là tiểu tử Dương Hư Ngạn”.

Ai nấy đều cả kinh thất sắc.

Tuyên Vĩnh dẫn người đi khắp nơi truy bắt mà không có kết quả tất tả chạy tới, sau khi biết được thân phận của thích khách, liền trầm ngâm: "Chúng ta phải tăng cường phòng vệ phủ tổng quản mới được".

Khấu Trọng lắc đầu: "Phương thức hành thích của người này xưa nay biến ảo khôn lường, hơn nữa có thể ra tay ở bất cứ nơi nào, không cần vì một người mà lãng phí tinh thần nhân lực như thế".

Trần Gia Phong lo lắng nói: "Vậy phải làm sao mới được?".

Khấu Trọng mỉm cười: "Ta không sợ hấn, chỉ là sợ sau khi hấn tìm hiểu rõ về chúng ta rồi sẽ chuyển mục tiêu ám sát sang mọi người để đả kích sĩ khí, lòng tin và tiêu hao thực lực của chúng ta".

Tuyên Vĩnh nói: "Chuyện này thật vô cùng nan giải, phương pháp duy nhất chỉ có tìm cách tìm ra hấn rồi trừ đi, hoặc giả ít nhất cũng phải đuổi hấn rời khỏi Lương Đô, bằng không mọi người sẽ khó mà ngủ ngon được".

Khấu Trọng gật đầu: "Tuy đây không phải là chuyện dễ, nhưng cũng không phải là không có cách. Thân hình của hấn tương đối đặc biệt, rất dễ nhận ra, vì vậy chỉ cần thông báo cho quân dân toàn thành, lưu ý một nhân vật như vậy thì hấn sẽ không thể tàng thân được nữa".

Nhậm Mi Mi nói: "Có khi hấn vẫn ở lại trong phủ tổng quản để đợi cơ hội cũng không chừng".

Khấu Trọng nghe vậy liền gật đầu nói: "Chúng ta tốn chút công phu tìm kiếm khắp phủ tổng quản trước vậy, sau khi khẳng định hấn không ở đây rồi sẽ đặt thêm các chòi canh bí mật, đặt ra phương thức cảnh báo hiệu quả, ít nhất cũng có thể khiến địch nhân không thể ra vào như chốn không người".

Tuyên Vĩnh thấp giọng nói: "Nếu hấn thực sự vẫn còn trong phủ, chúng ta...".

Khấu Trọng động tâm, ngắt lời y nói: "Nếu là như vậy thì đến lượt ta hành thích hấn rồi...! Hà!".

Chúng nhân đều lấy làm ngạc nhiên.

oOo

Dưới ánh đèn, Từ Tử Lăng nhận ra mình đang ở một nơi giống như một tổ ong khổng lồ, phía trước tổng cộng có bảy động khẩu, các động nối liền với nhau, kéo dài xuống bên dưới, ly kỳ khúc triết, trong động có động, động lớn bao động nhỏ tựa hồ như một mê cung khổng lồ.

Từ Tử Lăng theo Thạch Thanh Tuyền đi vào một động huyết rộng chừng một trượng, đang định lên tiếng thì Thạch Thanh Tuyền đã ghé miệng sát tai gã thì thầm: “Đừng nói lớn quá, bên dưới có hàng trăm hàng ngàn con dơi, làm bọn chúng kinh động thì cảnh tượng sẽ đáng sợ lắm đấy”.

Từ Tử Lăng nghe mà tóc gáy dựng ngược lên, thầm nhủ nếu đã biết vậy thì còn xuống đây làm gì.

Thạch Thanh Tuyền lúc này gần như đã ép sát thân hình mềm mại của mình vào lòng Từ Tử Lăng, cơ hồ như nhìn thấu được tâm sự của gã: “Huynh có biết tại sao những hang động chúng ta vừa đi qua không có dơi không?”.

Từ Tử Lăng hoang mang lắc đầu, trong mũi sục nức mùi u hương thoang thoảng tỏa ra từ mái tóc nàng.

Thạch Thanh Tuyền thì thảo bên tai gã: “Bởi vì có một loại quái thạch, là khắc tinh của dơi, vì vậy bọn chúng đều không dám tới đó”.

Cổ động khẩu vang lên tiếng động lạ, rõ ràng là bọn Vu Ô Quyền đang tìm xuống động, có điều tốc độ rất chậm, hiển nhiên là đối phương vô cùng cẩn thận.

Thạch Thanh Tuyền đột nhiên quay người lại, ôm lấy cổ gã.

Từ Tử Lăng giật mình đánh thót, thầm nhủ đây đâu phải là lúc để làm chuyện này.

Thân thể của Thạch Thanh Tuyền vẫn cách gã chừng một thốn, vừa vuốt nhẹ hữu thủ lên tóc gã, vừa thấp giọng nói: “Ta đang bôi bột phấn nghiền từ thứ quái thạch đó lên đầu huynh, lũ dơi sẽ không dám lại gần huynh trong phạm vi ba thước, lúc động thủ sẽ rất có lợi”.

Từ Tử Lăng bắt đầu hiểu ra, đồng thời cũng cảm thấy ngại cùng vì đã hiểu lầm nàng.

Thạch Thanh Tuyền lại nói tiếp: “Chúng ta phải dẫn dụ bọn chúng vào động huyết có nhiều dơi nhất, lúc ấy chính là lúc bọn chúng phải đền tội. Huynh phụ trách động thủ, ta phụ trách dùng tiếng tiêu điều khiến lũ dơi, đã hiểu chưa?”.

Từ Tử Lăng bình tĩnh nói: “Tất cả nghe theo sự phân phó của cô nương”.

Thạch Thanh Tuyền nói: “Ta phải thổi tắt đèn trước đã”.

Lời còn chưa dứt, ngọn đèn đã tắt phụt.

Từ Tử Lăng đầu tiên cảm thấy mắt mình tối sầm lại, kể đó bên dưới không ngờ lại sáng dần lên, hơn nữa còn có rất nhiều màu sắc khác nhau, lấy màu trắng làm chủ, ngoài ra còn có vàng nhạt, nâu nhạt, hoàng thổ, xanh phỉ thúy, màu sắc tuy mờ nhạt nhưng khi gã vận công tụ vào song mục, nhìn rõ sự vật thì liền lập tức yên tâm.

Thạch Thanh Tuyền đi trước dẫn đường, những chỗ đi qua quả nhiên có lũ dơi kinh động đập cánh bay toán loạn, nhưng không có con nào dám bay lại gần hai người.

Động huyết càng lúc càng sâu, thạch nhũ, măng đá, thạch trụ, thạch hoa, có một số mọc trên đỉnh động, có một số mọc dưới chân hoặc nhô ra trên vách, biến hóa đa đoan, muôn hình vạn trạng.

Từ Tử Lăng như bước vào thiên cung trong thế giới thần thoại huyền ảo kỳ kỳ, hoa lệ vô song.

Tuyệt diệu nhất là trong động hoàn toàn không cảm thấy oi bức, chắc hẳn là có đường thông ra bên ngoài.

Tiếng quát của Vu Ô Quyển lại vang lên bên ngoài, Thạch Thanh Tuyền cơ hồ như không nghe thấy gì, tiếp tục tiến vào trong. Bởi vì có tiếng đập cánh của lũ dơi dẫn lối, nên hai người không lo địch nhân không thể tìm tới.

Hai người khom người tiến vào một động khẩu nhỏ, trước mắt đột nhiên hiện ra một không gian rộng lớn như tòa miếu đường bên trên, bên trên đen kịt một màu, cẩn thận nhìn lại mới biết đó là trăm vạn con dơi đang treo ngược đầu, Từ Tử Lăng nhìn mà cảm thấy ghê cả người.

Trong động này cái gì cũng lớn hơn các động huyết khác, thạch trụ, măng đá, màn đá tạo thành những hình dáng vô cùng đặc biệt.

Bốn phía là những cây leo dày đặc, hoa mọc chi chít thành từng đám hoặc những bông đơn lẻ, bám chặt vào vách đá, tựa như vải gấm thêu hoa, màu sắc rực rỡ lạ thường.

Thạch Thanh Tuyền thấp giọng nói với Từ Tử Lăng: “Huynh hãy tự kiểm lấy vị trí phục kích, bốn kẻ này đều là những kẻ gian ác có chết cũng không đền hết tội, giết bớt một tên thì thế gian sẽ an bình thêm một chút, hạ thủ tuyệt đối không thể lưu tình. Nếu huynh không

may chiến tử, ta sẽ phát động cơ quan, bít tất cả lối ra ở đây để đồng quy ư tận với bọn chúng, báo cừu cho huynh. Nền nhớ, ta sẽ tạo ra cơ hội tập kích bọn chúng cho huynh”.

Từ Tử Lăng thâm kinh hãi, nhìn sang phía nàng.

Đôi mắt Thạch Thanh Tuyền chớp chớp, xạ ra những tia sáng thần thánh khiến người ta phải kính phục.

Đột nhiên, Từ Tử Lăng hoàn toàn quên đi chiếc mũi xấu xí của nàng, thấp giọng nói: “Cô nương đẹp lắm, tại hạ nhất định sẽ không phụ sự uỷ thác của nàng”.

Thạch Thanh Tuyền thoáng ngạc nhiên vì hai câu nói hoàn toàn không liên quan gì tới nhau của Từ Tử Lăng, ngẩn người nhìn gã hồi lâu, rồi mới quay người đến nấp trong một động khẩu khác.

Từ Tử Lăng cũng không có thời gian suy nghĩ về hàm ý phong phú trong ánh mắt của nàng, thu nhiếp tâm thần, nấp vào sau một thạch trụ lớn.

Tiếng đập cánh của lũ dơi càng lúc càng lớn, rõ ràng là địch nhân đang tiến lại gần.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, chân khí chuyển vận khắp toàn thân, đợi chờ thời cơ tốt nhất để xuất kích.

- o O o -